

Afores de Granollers : El Molí dels Capellans

Clixé Joan Canal

Enuig de ciutat

Per Francesc Serra

«La veritable serenitat potser no és altra cosa que l'art de desesperar-se amb joia...» (A. ESCLASANS «Victor»)

Voldria, amb els meus somnis, fugir d'aquesta densa bonior i aquesta agònica follia de ciutat.

Voldria un ample cel i aquella vasta, immensa i pròdiga aura ignota, que em fes, de la partença, camí recomençat.

Oh, gèlida i falsària ciutat, on cada vida comandes amb innúmeres passions, amb ton traüt!
Jo et sé pueril i fàcil, i sotjo ta mentida, perquè en tu ja no cerqui la llum inassolida amb mon esguard golut.

Oh, síl, que sí errabunda, la ment, sentís un dia errívola pruíja del glatiment impur...

Oh, ment!, no fóra dècil a la parencia:
abans que cobejós de sa golafreria voldria, amb mon conjur,

aquell celatge plàcid, d'una ampla terra lliure, augusta i generosa, que el meu entorn aspriu em fes la meva vida mirall d'un altre viure més pur, més delectable, que em fós conhort somriure a aquell desig furtiu.

No vull res de ciutat, mesquina en sa grandesa, ni de les meves hores em pren la voluptat...
Mon pensament, fantasma d'eixa hòrrida tristesa serà, i viurà recòndit, glatint l'embriaguesa d'una altra immensitat.

Oh, llum del pensament! Llum plàcida i fecunda, que avui, renovellada, governes mon camí!
Jo sóc avar de tu... Ma pensa taciturna en son repòs afable, profussa, avui s'inunda en ton esclat diví.

No em neguis, oh, deessa!, el seny, la maduresa, l'austera i poderosa serena voluntat.

De l'ègloga dispersa, faré en la placidesa, el cant sense marasmes, amb íntima puresa i amb prodigalitat.

I allà on la solitud augusta, en son miratge, serena, rememori la meva joventut, allà, en la nua llinda, faré del meu hostatge callada imatgeria: botí del meu viatge, serè a la senectud.